Nr. 25. 1936.

Gazeta Urzędowa

POWIATU KATOWICKIEGO

Redakcja i Administracja: Katowice — Wydział Powiatowy, ul. Marsz. Piłsudskiego nr. 45, III. piętro pokój nr. 46 — tel. 319-91 — konto P. K. O. 300.235.

Za redakcję: Franciszek Bąk — Wydział Powiatowy

Katowice, sobota, dnia 20 czerwca 1936 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

POZPORZĄDZENIE
Ministra Opieki Społecznej
z dnia 9 maja 1936 r.
o zakładach kąpielowych.

Na podstawie art. 11 ust. 1 p. e) ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198) oraz art. 2 pkt. 2 i art. 10 zasadniczej ustawy sanitarnej z dnia 19 lipca 1919 r. (Dz. P. P. P. Nr. 63, poz. 371), zarządzam co następuje:

§ 1. (1) Przepisom niniejszego rozporządzenia podlegają wszelkie zakłady kąpielowe, przeznaczone do publicznego użytku dla celów higjenicznych, sportowych i rytualnych.

(2) W rozumieniu niniejszego rozporządzenia zakładami kąpielowemi są: urządzenia natryskowe, urządzenia wannowe, parnie, kąpiele rytualne, pływalnie w zbiornikach sztucznych oraz kąpieliska w zbiornikach naturalnych.

(3) Rozporządzenie niniejsze nie narusza przepisów szczególnych, dotyczących uzdrowisk.

§ 2. (1) W zakładach kąpielowych, przeznaczonych do kąpieli indywidualnych (kabiny natryskowe, wanny), powinny być oddzielne pomieszczenia na szatnie i poczekalnie.

(2) W zakładach kąpielowych, przeznaczonych do kąpieli wspólnych, muszą być rozbieralnie z liczbą miejsc do rozbierania się i ubierania, dostosowaną do rozmiarów zakładu i do frekwencji. Rozbieralnie te powinny być zaopatrzone w urządzenia do przechowywania ubrań, uniemożliwiające stykanie się ubrań, należących do różnych osób. Zakłady te powinny być zaopatrzone w dostateczną liczbę natrysków celem umycia się przed korzystaniem z kąpieli wspólnych.

(3) We wszystkich zakładach kąpielowych powinny znajdować się: a) ustępy tak urządzone, aby nieczystości nie zanieczyszczały wody, przeznaczonej do kąpieli, b) klosze na śmiecie, oraz c) spluwaczki wypełnione wodą.

§ 3. Zakłady kąpielowe nie mogą być połączone z mieszkaniami.

§ 4. Pomieszczenia zakładów kąpielowych powinny być dobrze oświetlone, przewietrzane, a w zimie należycie ogrzane. Ściany pomieszczeń kąpielowych powinny mieć do wysokości 2 m powierzchnię gładką i łatwo zmywalną: podłogi pomieszczeń kąpielowych powinny być gładkie, szczelne, wykonane z materjału nieprzesiąkliwego i w sposób, umożliwiający odpływ wody i utrzymanie czystości.

§ 5 Sprzęty w zakładach kąpielowych powinny mieć powierzchnię gładką. Sprzęty wyściełane powinny być całkowicie pokryte materjałem, nieprzepuszczającym wody i niewchłaniającym kurzu.

§ 6. (1) Bielizna kąpielowa, wydawana przez zakład do użytku osób, z niego korzystających, powinna być uprzednio wyprana w gorącej wodzie z mydłem. Wydawanie już raz użytej bielizny przed jej wypraniem w gorącej wodzie z mydłem jest wzbroniona.

(2) Przybory toaletowe, jak grzebienie, szczotki do włosów, miotełki, gąbki i t. p., nie mogą być trzymane w zakładach kąpielowych do użytku publicznego.

§ 7. (1) Zakłady kąpielowe powinny posiadać odpowiednie urządzenia wodociągowe i kanalizacyjne, umożliwiające zaopatrzenie zakładu w dostateczną ilość wody i odprowadzenie wód ściekowych.

(2) Woda, używana do mycia ciała (natryski, wanny, parnie), powinna odpowiadać przepisom rozporządzenia Ministra Opieki Społecznej i Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 27 sierpnia 1933 r.

o wodzie do picia i potrzeb gospodarczych (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 562).

(3) Woda w zbiornikach sztucznych, przeznaczonych do celów sportowych i rozrywkowych (pływalnie), powinna być przeźroczysta, bezbarwna i bez zapachu, nie powinna zawierać bakteryj chorobotwórczych i wykazywać więcej niż 200 kolonij bakteryjnych przy posiewie na pożywce agarowej przy 37⁰ C po 24 godzinach. Woda w tych zbiornikach powinna być stale wymieniana na świeżą, odpowiednio oczyszczoną i dezynfekowaną.

(4) Woda w zbiornikach naturalnych nie może wykazywać cech zanieczyszczenia jej dopływami wód ściekowych lub innych nieczystości.

(5) Woda w zbiornikach do kąpieli rytualnych dla osób wyznania mojżeszowego powinna być przynajmniej raz na dzień całkowicie zmieniana a zbiornik przed każdem napełnieniem go dokładnie oczyszczony.

(6) W każdym zakładzie kąpielowym powinna znajdować się woda do picia, bądź w urządzeniach wodociągowych, bądź w czystych i zamkniętych naczyniach.

§ 8. W każdym zakładzie kąpielowym powinna znajdować się apteczka, zawierająca: jodynę, wodę utlenioną, amonjak, krople walerjanowe, 1 paczkę gazy jałowej, watę i kilka bandaży.

§ 9. We wszystkich zakładach kąpielowych powinien znajdować się na widocznem miejscu egzemplarz rozporządzenia niniejszego oraz książka zażaleń o stronicach ponumerowanych i oparafowanych przez powiatową władzę administracji ogólnej.

§ 10. (1) W zakładach kąpielowych wolno zatrudniać tylko te osoby, które przedłożą świadectwo lekarza, stwierdzające, że nie są one dotknięte jedną z chorób, wymienionych, w art. 2 pkt. 1—28 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i ich zwalczaniu, ani chorobą weneryczną albo zaraźliwą lub odrażającą chorobą skórną.

(2) Na teren kąpieli wspólnych nie mogą być dopuszczane osoby z chorobami wenerycznemi lub skórnemi, z otwartemi ranami, wrzodami, zapaleniem oczu.

§ 11. Obsługa w zakładach kąpielowych powinna nosić czyste, białe fartuchy (płaszcze).

§ 12. (1) Wanny powinny być wykonane z materjału gładkiego, nieporowatego. Używanie w zakładach kąpielowych wanien drewnianych jest niedopuszczalne.

(2) Dno wanny, nieprzylegające bezpośrednio do podłogi, powinno znajdować się na takiej wysokości nad podłogą, aby możliwe było utrzymanie całej powierzchni podłogi w należytej czystości.

§ 13. Przy każdej wannie powinien znajdować się sygnał alarmowy. Ponadto w pomieszczeniach dla wanny powinien znajdować się termometr ścienny, naczynie nocne i spluwaczka z wodą. Zakłady kąpielowe powinny być również zaopatrzone w dostateczną liczbę termometrów kąpielowych.

§ 14. Miejsca na kąpiele w zbiornikach naturalnych powinny być tak obrane, aby powierzchnia i głębokość dna nie ulegały zmianom, a na terenie wyznaczonym nie było wirów. Dno zbiornika wodnego powinno być czyste, niezamulone, równe, bez dołów, kamieni, pni, korzeni drzewnych i innych przedmiotów, mogących spowodować uszkodzenie ciała kąpiących się.

§ 15. W zbiornikach naturalnych i sztucznych, przeznaczonych do kąpieli osób dorosłych, powinny być oznaczone w sposób widoczny miejsca głębsze od 1,50 m, zaś w miejscach, przeznaczonych dla dzieci, miejsca głębsze od 0,90 m. W zbiornikach sztucznych głębokość dna powinna być wykazana na ścianach zbiornika widocznemi znakami.

§ 16. We wszystkich pływalniach sztucznych i naturalnych powinny znajdować się w miejscach widocznych i łatwo dostępnych przyrządy ratownicze (koła, pasy, liny) oraz wskazówki o udzielaniu pierwszej pomocy w wypadkach utonięć. W kąpielach urządzonych w naturalnych zbiornikach wody powinny być ponadto łodzie ratunkowe.

§ 17. (1) Sztuczne zbiorniki powinny mieć wewnętrzne powierzchnie ścian i dno gładkie, aby oczyszczenie ich było łatwe. Ściany boczne powinny być pionowe. Dno zbiorników do głębokości 1,50 m nie może mieć spadków większych, niż 1 : 15.

(2) Pływalnie w zbiornikach sztucznych powinny mieć dokoła zbiornika przelewy (żłobki) dla usuwania drobnych zawiesin z powierzchni wody. Przelewy powinny być tak urządzone, aby woda z nich nie mogła przedostać się spowrotem do zbiornika. Zbiornik powinien być stale wypełniony wodą do wysokości przelewów.

(3) Dokoła zbiornika powinny biec poręcze nie wyżej, niż 30 cm nad powierzchnią wody. Poręcze mogą być zastąpione odpowiednio urządzonemi przelewami.

§ 18. Wejście do pływalni powinno prowadzić wyłącznie przez natryski i dopuszczalne jest tylko po umyciu całego ciała mydłem pod natryskiem.

§ 19. Przebywanie na terenie pływalni w miejscach, przeznaczonych do plażowania, osób w innych ubraniach, niż w kostjumach kąpielowych lub plażowych jest wzbronione.

§ 20. (1) Nadzór nad zakładami, wymienionemi w § 1, oraz nad stanem zdrowotnym osób, zatrudnionych w tych zakładach, należy do powiatowej władzy administracji ogólnej.

(2) Jeżeli zakład nie jest dostosowany do wymagań rozporządzenia niniejszego, władza nadzorcza może zażądać usunięcia usterek i braków w terminie przez nią określonym, a po bezskutecznym upływie tego terminu — zakład zamknąć; żądań tych jednak stawiać nie należy, jeżeli powyższe usterki i braki ze względu na szczególne warunki zakładu nie mają większego znaczenia, a usunięcie ich byłoby połączone ze zbyt wielkiemi trudnościami lub kosztami. Jeżeli usterki i braki mogą przyczynić się do zachorowań na jedną z chorób, wymienionych w art. 2 pkt. 1 — 28 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198) władza nadzorcza może zakład niezwłocznie zamknąć do czasu usunięcia tych usterek i braków.

§ 21. Winni przekroczenia przepisów niniejszego rozporządzenia ponoszą odpowiedzialność w myśl art. 22 ustawy z dnia 21 lutego 1935 r. o zapobieganiu chorobom zakaźnym i o ich zwalczaniu (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 198).

§ 22. (1) Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 7 dni od dnia ogłoszenia.

(2) Jednocześnie tracą moc obowiązującą wszelkie przepisy w sprawach, unormowanych rozporządzeniem niniejszem, a w szczególności rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 12 lipca 1922 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych, o urządzeniu i utrzymywaniu zakładów kąpielowych publicznych (Dz. U. R. P. Nr. 77, poz. 698) i rozporządzenie Ministra Zdrowia Publicznego z dnia 5 lipca 1921 r. w przedmiocie urządzenia i utrzymywania zakładów kąpielowych rytualnych, t. zw. mykw) dla ludności wyznania mojżeszowego (Dz. U. R. P. Nr. 65, poz. 416).

Minister Opieki Społecznej:

(—) Wł. Jaszczołt.

(Przedruk z Dz. U. R. P. z dn. 8 czerwca 1936 r., Nr. 44, poz. 327).

OKÓLNIK Nr. 42

z dnia 9 czerwca 1936 r.

o zwalczaniu pornografji.

(Nr. Ap. 97-3).

Do

P.P. Wojewodów, Komisarza Rządu na m. st. Warszawę i Starostów.

W związku z koniecznością jaknajskuteczniejszej walki z degeneracją moralną i fizyczną narodu należy jaknajenergiczniej przeciwdziałać takim przejawom. które degenerację tę powodują. Polecam niezwłocznie i energicznie przystąpić do walki z pornografją przedsiębiorąc właściwe i stanowcze środki w celu niedopuszczenia do sprowadzania, wytwarzania bądź rozpowszechniania druków, wizerunków lub innych przedmiotów pornograficznych.

Przypominając okólnik Nr. 28 z dnia 26 lutego 1930 r. (Zbiór Zarz. Min. Spraw Wewn. str. 1277 poz. 7) podkreślam, iż wskazówki i wytyczne w nim zawarte nie straciły na swej aktualności, z wyjątkiem powołanych artykułów zaborczych K. K., w miejsce których ma obecnie zastosowanie art. 214 K. K. 1932 r.

Za mające charakter pornograficzny należy uważać takie pisma. druki, wizerunki lub inne przedmioty, które — biorąc pod uwagę przeciętne przeświadczenie ogółu — oczywiście obrażają poczucie wstydu i przyzwoitości.

Badając np. charakter pewnego pisma czy rysunku rozważyć należy nie tylko ich sens i tendencję, lecz również wziąć trzeba pod uwagę na jaką publiczność są obliczone i t. p. Często właśnie od towarzyszących okoliczności zależeć będzie czy dany przedmiot posiada charakter pornograficzny czy też nie.

Ponadto podkreślam, iż przestępstwa rozpowszechniania pornografji dopuszcza się każdy, kto w jakikolwiek sposób (nawet bezpłatnie) przekazuje nnej osobie przedmiot o charakterze pornograficznym, lub przedmiot taki wystawia w miejscu publicznem bądź dostępnem dla publiczności.

Polecam również zwrócić baczną uwagę na wszelkiego rodzaju ogłoszenia (zwykle dość zręcznie zamaskowane) mające na celu ułatwianie rozpowszechniania pornografji.

Jednocześnie zarządzam, aby w każdym wypadku ujawnienia przestępstw o których mowa, był niezwłocznie składany krótki meldunek do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych w myśl pisma Nr. P. P. 6864/1/31 z dn. 8. VII. 1931 r. wraz z odpisem doniesienia karnego kierowanego do Sądu, — oraz z załączeniem kilku egzemplarzy zajętych przedmiotów, co w doniesieniu do Sądu należy zaznaczyć. Jeśli ilość zajętych przedmiotów jest niewielka, lub z innych względów wyłączenie kilku z nich jest niemożliwe z powodu zdekompletowania materjału dowodowego, — wówczas w doniesieniu do Sądu należy postawić wniosek o przekazaniu tych materjałów do Min. Spr. Wewn. po wyroku, jeśli przepadek ich zostanie orzeczony. Niezależnie od powyższego należy zawiadamiać Min. Spr. Wewn. o każdej decyzji Sądu zatwierdzającej lub uchylającej zarządzone zajęcie druku czy przedmiotu pornograficznego, dołączając odpis ewent. motywów wyroku.

Podając powyższe do wiadomości i ścisłego wykonania proszę P. P. Wojewodów (P. Komisarza Rządu na m. st. Warszawę) o bliższe i bardziej niż dotychczas troskliwe zajęcie się poruszoną sprawą, mającą doniosłe znaczenie dla zdrowia i tężyzny moralnej narodu.

(—) Sławoj Składkowski

Minister

(Przedruk: z Dz. Urz. Min. Spr. Wewn. z dn. 10 VI. 1936 r.)

**Zarząd Gminy
Michałkowice**

Obwieszczenie.

Podaję niniejszem do publicznej wiadomości, że Wydział Powiatowy Katowice uchwałą z dnia 19. maja 1936 r. zatwierdził uchwałę Rady Gminnej z dnia 6. lutego 1936 r. w sprawie pobierania w roku budżetowym 1936/37 tytułem podatku budynkowego 7⁰/₀₀ pospolitej wartości budynków, podlegających opodatkowaniu.

Podaję niniejszem do publicznej wiadomości, że Wydział Powiatowy Katowice na swem posiedzeniu w dniu 19. maja br. zatwierdził uchwałę Rady Gminnej z dnia 6. lutego 1936 r. w sprawie pobierania w roku budżetowym 1936/37 podatku od placów budowlanych i gruntów, które uzyskały charakter placów budowlanych przez pociągnięcie linij regulacyjnych i to w wysokości 7⁰/₀₀ pospolitej wartości tychże placów.

Podaję niniejszem do wiadomości, że Wydział Powiatowy Katowice uchwałą z dnia 19. maja br. zatwierdził statut Gminy Michałkowice z dnia 27. kwietnia 1936 r. w przedmiocie poboru opłat od umów o przeniesieniu własności nieruchomości.

Powyższy statut jest wywieszony na tablicy w tut. Urzędzie Gminnym przez przeciąg 14 dni, począwszy od 16 bm.

Michałkowice, dnia 9. czerwca 1936 r.

Naczelnik Gminy

(—) Fojkis.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 19 lutego 1936 r.

wydane w porozumieniu z Ministrami: Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Spraw Wewnętrznych o klasyfikacji gruntów pod lasami.

Na podstawie art. 3 ust. 3 ustawy z dnia 26 marca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 27, poz. 203) zarządzam co następuje:

§ 1. Przy zaliczaniu gruntów pod lasami do odpowiednich klas stosuje się — oprócz przepisów rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 12 lipca 1935 r. o klasyfikacji gruntów dla podatku gruntowego (Dz. U. R. P. Nr. 52, poz. 340) — przepisy rozporządzenia niniejszego.

§ 2. (1) Do gruntów pod lasami należy zaliczać:

1. grunty porosłe drzewostanami, bez względu na to, czy poza produkcją drewną służą również innemu użytkowaniu. Należą tu również szkółki leśne, zadrzewione części parków, letnisk, miejscowości klimatycznych i t. p., jeżeli tereny te nie są objęte podatkiem od nieruchomości;
2. grunty niezalesione lub niedostatecznie zalesione, zręby, halizny, płazowiny oraz inne grunty przeznaczone do zalesienia na mocy decyzyj władz;
3. zadrzewione rezerwaty przyrodnicze i rezerwaty leśne;
4. grunty trwałe porosłe wikliną.

(2) Do gruntów pod lasami nie należy zaliczać:

1. gruntów porosłych krzewami bezwartościowemi lub prawie bezwartościowemi, jak np. gruntów porosłych wikliną bezwartościową;
2. gruntów suchych lub mokrych i zabagnionych a także położonych w górach na glebach skalistych i osypiskach, porosłych karłowatemi drzewami pojedyńczo, lub grupowo, jeżeli drzewa te nie przedstawiają wartości w miejscowych warunkach zbytu. Grunty te, jeżeli nie mają cech decydujących o zaliczeniu ich do innych kategoryj, zaliczane będą do nieużytków.

§ 3. Przy zaliczaniu gruntów pod lasami do poszczególnych klas należy uwzględniać zarówno jakość drzewostanów, jak i siedliska.

W przypadkach, wymienionych w § 1 ust. 2 pkt. 2, uwzględnia się własne siedlisko klasyfikowanych gruntów oraz drzewostany, rosnące w sąsiedztwie na podobnem siedlisku; jeżeli zaś w sąsiedztwie niema drzewostanów, odpowiadających tym warunkom, uwzględnia się tylko siedlisko.

W przypadkach, gdy przy ocenie klasyfikowanego gruntu według jakości drzewostanów wypadałoby go zaliczyć do innej klasy, niż przy jego ocenie według jakości siedliska, należy przy zaliczaniu do właściwej klasy dać przewagę ocenie według siedliska, gdy chodzi o grunty niezalesione lub też porosłe drzewostanami w wieku przekraczającym 3/4 kolei rębu, zaś ocenie według drzewostanu, gdy chodzi o grunty porosłe drzewostanami młodszemi.

§ 4 Cechą charakterystyczną dla jakości drzewostanów są kształt i czystość strzały, znamionujące wartość użytkową drewną, dla przyrostu zaś — wysokość i grubość drzew w stosunku do wieku.

§ 5. Jakość siedliska ocenia się według jego wartości dla rosnącego tam drzewostanu. Jeżeli niema drzewostanu, ocenia się jakość siedliska według przydatności gruntu dla właściwych temu siedlisku rodzajów drzew. W przypadkach istnienia zatwierdzonego planu gospodarstwa leśnego miarodajne są dla ustalenia tej przydatności wskazania co do zalesień, zawarte w tym planie.

§ 6. (1) Za drzewostany charakterystyczne dla klasy I należy uważać drzewostany dębowe nieodroślowe, które w wieku 100 lat posiadają, posiadały, lub rokują nadzieję, że będą posiadać — strzały grube i gonne o przeciętnej pierśnicy w korze przynajmniej 35 cm, przy wysokości drzewa ponad 25 m. Odziomki tych drzew powinny być przynajmniej do wysokości 5 m zdrowe, pełne, proste i bez sęków, ślepaków, guzów, oraz innych wad.

(Ciąg dalszy nastąpi).

Prenumerata: roczna **12 zł**, półroczna **6 zł**, kwartalna **3 zł**, miesięczna **1 zł**. Cena nr. pojedyńczego **30 gr**.
Gazeta wychodzi tygodniowo. — Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów „Gazety Urzędowej pow. katowickiego" należy wnosić do właściwych urzędów pocztowych lub Administracji niezwłocznie po otrzymaniu następnego kolejnego numeru; późniejsze reklamacje będą uwzględnione tylko po uiszczeniu ceny reklamowanego numeru.
„Gazetę Urzędową pow. katowickiego" można zamawiać i płacić we wszystkich urzędach pocztowych
Ogłoszenia: Ogłoszenia drukuje się po uiszczeniu całkowitej należności przy zamówieniu.

Tłoczono w Drukarni Siemianowickiej (wł. P. Pronobis) w Siemianowicach Śl. ul. Staszyca 17 — tel. 231-08.